

Arrest

nr. 146 087 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielaanspraak ongelofwaardig is, en omdat er thans in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Azad Kashmir, geen sprake is van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt geen valabele elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze minimaliseren en vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal omtrent het ogenblik van zijn vertrek uit Pakistan wijst op de korte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, gaf hij eerder, niet (geheel) in overeenstemming met zijn huidige uitleg, tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aan, toen de commissaris-generaal hem met die betreffende contradictie in zijn verklaringen confronteerde, dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken hetzelfde had verklaard als op het Commissariaat-generaal, een bewering die, zo merkte de commissaris-generaal terecht op, niet strookt met de stukken van het administratief dossier. Het feit dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken korter is dan het gehoor op het Commissariaat-generaal heft die vastgestelde tegenstrijdigheid niet op en biedt hoe dan ook geen verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling dat verzoeker ook nadien tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal onderling tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de periode van zijn verklaarde vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoekers argument dat hij zich bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal blijkbaar vergist heeft en dat hij aangedaan was door een recent overlijden binnen zijn familie kan, zo merkte ook de commissaris-generaal terecht op, bezwaarlijk verklaren dat hij tijdens eenzelfde gehoor zowel voor de maand als voor het jaar waarin hij Pakistan zou hebben verlaten sterk uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen aflegde. Van een asielzoeker kan en mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij omtrent belangrijke elementen in zijn relaas van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en deze naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot of betrekking hebben op zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring en het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven. Het louter herhalen van en volharden in één versie van de feiten heft de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheden niet op. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde frappante tegenstrijdigheden en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst.

Het feit dat verzoeker, zo betoogt hij thans, "angst" had "om door de Belgische overheid te worden overgedragen aan de Britse autoriteiten, die hem dan mogelijks zouden repatriëren naar Pakistan" biedt geen verschoning voor de vaststelling dat hij zijn visum voor en verblijf in het Verenigd Koninkrijk voor de Belgische asielinstanties trachtte verborgen te houden. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van zijn/haar asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men van meet af aan de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Op verzoeker rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Reeds van bij de aanvang van zijn asielprocedure op de Dienst Vreemdelingenzaken en ook nadien tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal werd verzoeker uitdrukkelijk gewezen op het belang de waarheid te vertellen. Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven. De vaststelling dat hij de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden door (informatie omtrent) zijn visum voor en verblijf in het Verenigd Koninkrijk (te trachten) verborgen te houden, ondermijnt op ernstige wijze zijn algemene geloofwaardigheid alsook de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker brengt bovendien, daargelaten zijn uitleg voor het (aanvankelijk) verzwijgen van zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, niets in tegen de overwegingen in de bestreden beslissingen waar dienaangaande door de commissaris-generaal nog het volgende wordt vastgesteld: "Alvast legt u geen bewijzen voor van uw effectieve terugkeer naar Pakistan. In het algemeen is het daarenboven

bezwaarlijk geloofwaardig te noemen dat u zonder speciale reden kosten en inspanningen zou leveren om een reis van tien dagen naar het Verenigd Koninkrijk te maken en hiertoe het benodigde visum te verkrijgen. Ook is de timing van dit visum, uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk alsook uw beweerde terugkeer naar Pakistan bezwaarlijk te verzoenen met de door u verklaarde vervolgingsproblemen. In die periode zou u reeds slachtoffer zijn geweest van bedreigingen, mishandeling, twee moordpogingen en een brandstichting in uw taxi. Dat u gezien die gebeurtenissen beweert zonder speciale reden naar het Verenigd Koninkrijk te zijn gereisd, maar vooral dat u nadien, ondanks de beweerde vervolgingsfeiten zou zijn teruggekeerd naar Pakistan doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde ernstige vrees voor vervolging." Dit pertinente motief wordt op generlei wijze ontkracht of weerlegd en blijft derhalve onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker gaat voorts niet in het minst in op de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de twee beweerde moordpogingen door een gangster in 2008 en 2009, nochtans essentiële elementen die de kern van zijn asielaanvraag raken, doch hij hiervan pas voor het eerst gewag maakte tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die (mede) de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven.

Verzoekers huidige stelling laaggeschoold en geen politiek expert te zijn, neemt niet weg en doet niets af aan het feit dat van hem, gelet op zijn verklaringen jarenlang actief lid te zijn geweest van de JKLF-Shaheen fractie, mensen te hebben overtuigd en/of geprobeerd te overtuigen om lid te worden van die partij en bijgedragen te hebben tot de organisatie van vergaderingen van die partij, en omwille van dat engagement voor en lidmaatschap van die partij vervolging te vrezen, in alle redelijkheid kon worden verwacht concrete, overtuigende en gedetailleerde verklaringen af te leggen omtrent zijn activiteiten voor die partij, waar hij echter, nu hij dienaangaande niet verder komt dan zeer algemene verklaringen, in gebreke blijft.

Verzoeker gaat er voorts ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat in Pakistan allerhande officiële documenten tegen betaling van een steekpenning gemakkelijk te verkrijgen zijn, en de bewijswaarde van Pakistaanse bewijsstukken dan ook gering is.

Verzoekers relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.2.3. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal

conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat de situatie in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Azad Kashmir, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

1.3. *Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.*

1.4. *Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 maart 2015, voert verzoekende partij vooreerst aan dat de datum van vertrek uit haar land van herkomst onduidelijk was en dat zij daarvoor een verklaring heeft geboden. Zij preciseert dat er veel tijd verliep tussen de gehoren en dat rekening moet gehouden worden met het feit dat er binnen haar familie een overlijden was waardoor zij de tijdsaanduiding niet meer zo nauwkeurig kon herinneren. Verzoekende partij bekritiseert het argument dat belangrijke elementen in het geheugen gegrift staan en wijst er op dat in haar geval er een opeenvolging was van problemen en de beslissing om haar land van herkomst te verlaten niet opeens genomen is. Verzoekende partij verwijst naar de nieuwe stukken en de aanvullende nota. Zij vervolgt dat documenten stelselmatig worden geweerd en in vraag gesteld worden zodat alle documenten die ingediend worden buiten beschouwing worden gelaten. Verzoekende partij wijst er op dat haar argumenten in het verzoekschrift dienaangaande niet worden ontkracht en zij wijst er op dat door deze gang van zaken een asielzoeker nooit een kans krijgt om haar relaas te bewijzen. Verzoekende partij argumenteert dat de geloofwaardigheid wel degelijk wordt beïnvloed door het al dan niet hebben van documenten. Zo stelt zij dat haar relaas ongeloofwaardig wordt bevonden terwijl de opgelopen verwondingen niet worden aangenomen omdat er geen medisch attest wordt neergelegd en andere documenten worden geweerd.

4.2. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat er een bewijsproblematiek is in asielzaken. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 16 maart 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar asielaanvraag en het bekritisieren van de in de voormelde beschikking opgenomen overwegingen, wat echter geen dienstig verweer is. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft.

Dat er in haar geval een opeenvolging was van problemen en de beslissing om haar land van herkomst te verlaten niet opeens genomen is, biedt geen verschoning voor vastgestelde tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal omtrent het ogenblik van haar vertrek uit Pakistan, de weinig doorleefde, vage en soms flagrant foutieve informatie aangaande JKLF-Shaheen en haar engagement hiervoor, en het niet vermelden van de twee moordpogingen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken. Van verzoekende partij mag immers verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure afdoende eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van haar asielaanvraag en de aanleiding waren tot haar vertrek uit haar land van herkomst, ongeacht het lange tijdsverloop en/of traumatische ervaringen.

Verder voert zij een algemeen betoog waarin zij de wijze waarop documenten in asielprocedures worden beoordeeld, bekritiseert, zonder evenwel enig concreet verweer te voeren betreffende de pertinente gedane vaststellingen die de commissaris-generaal gedaan heeft omtrent de documenten die verzoekende partij heeft neergelegd. Zo wordt in de bestreden beslissing omtrent de door haar bijgebrachte documenten het volgende gemotiveerd:

“Met betrekking tot de door u neergelegde documenten kan in het algemeen gesteld worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, dat in Pakistan allerhande officiële documenten tegen betaling van een steekpenning gemakkelijk te verkrijgen zijn, en dat om die reden de bewijswaarde van Pakistaanse bewijsstukken hoe dan ook gering is.

Concreet, uit hetgeen van wat hierboven reeds werd uiteengezet, kan derhalve vastgesteld worden dat uw lidkaart een gekunsteld karakter vertoont, in die mate dat getwijfeld moet worden aan de authenticiteit van dit stuk. Uw foto is er zo maar aan geniet en de stempel loopt niet over uw foto heen. Opvallend is ook dat het een JKLF-lidkaart betreft, terwijl u zelf benadrukt lid te zijn geweest van de JKLF-Shaheen fractie.

Met betrekking tot het medisch attest, dat u neerlegt ten bewijze van uw hospitalisatie na geweldpleging bij de manifestatie in Rawalakot op 3 juli 2007 (gehoor CGVS, blz. 8), dient opgemerkt te worden dat u verklaarde te zijn opgenomen in het CMH te Rawalakot (vragenlijst CGVS, vraag 5 en gehoor CGVS, blz. 9), terwijl het neergelegde medisch attest melding maakt van het HH. Shaikh Khalifa Bin Zahid Hospital in Rawalakot. Bovendien verklaarde u van 10/07/2007 tem. 3/08/2007 in het ziekenhuis te zijn opgenomen, terwijl het medisch attest een hospitalisatie vermeldt van 08/02/2007 tem. 08/03/2007. Deze ongerijmdheden doen vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van dit stuk en van uw betrokkenheid bij de beweerde schermutseling op 3 juli 2007.

De (kopie van de) foto's betreffen een betoging voor het Europees Parlement in Brussel. In het licht van wat hierboven reeds werd uiteengezet, zijn deze foto's niet dienstig om de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag te verstevigen. Integendeel, dit versterkt het vermoeden dat u om louter opportunistische

redenen deelnam aan een dergelijke manifestatie, temeer gezien u zich niet meer herinnert wanneer de bewuste manifestatie plaatsvond (gehoor CGVS, blz. 6). Het door u neergelegde krantenartikel handelt precies over deze manifestatie aan het Europees parlement maar bevat geen naamvermelding. De bijgevoegde foto is dermate onduidelijk dat daarop geen identiteiten zijn af te leiden.

Opvallend met betrekking tot de inhoud van de support letter van Abid Shaheen is dat deze slechts in de meest algemene bewoordingen verwijst naar uw beweerde problemen. Voorts moet worden opgemerkt dat de kwalificatie waarmee Abid Shaheen uw politiek engagement omschrijft ('senior politician worker of Mujhaidabad unit') in schrill contrast staat tot het hierboven geschetste gebrek aan relevante politieke kennis in uw hoofde. Gezien deze vaststellingen moet worden geoordeeld dat ook dit document een sterk gesolliciteerd karakter en alvast niet van aard is dat het vermag op te wegen tegen de hierboven geschetste blijken van ongeloofwaardigheid. Het door u neergelegde internetartikel vermeldt dat u aanwezig was op een verjaardagsevent aangaande het JKLF-Shaheen in België. Dit artikel vermag alvast de hierboven gedane vaststellingen van een gebrek aan relevante informatie in uw hoofde aangaande JKLF-Shaheen te weerleggen. Daarenboven zij nogmaals gewezen op de gebrekkige bewijswaarde van dergelijke artikels gezien uit bovengenoemde informatie blijkt dat dergelijke persartikels tegen betaling van een steekpenning kan worden gepubliceerd.

Ook bij de geloofwaardigheid van het politionele document ivm. de incidenten op 3 juli 2007 kunnen grote vraagtekens geplaatst worden. Ten gehore verklaarde u immers dat de politie weigerde uw klacht te noteren (gehoor CGVS, blz. 9) en toch legt u nà het gehoor hieromtrent nog een politioneel document neer. Deze vaststelling doet vermoeden dat dit document een gesolliciteerd karakter vertoont. Het andere politionele document met betrekking tot de brandstichting doet ook vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Naast het feit dat u evenzeer verklaarde dat de politie weigerde uw klacht te noteren en u naderhand hieromtrent toch een politioneel document neerlegt (cfr. supra), kan inhoudelijk opgemerkt worden dat u verklaarde dat uw wagen in brand werd gestoken in januari 2010 (gehoor CGVS, blz. 9), terwijl uit het document blijkt dat dit gebeurde op 8 december 2010. Deze vaststelling draagt dus evenmin bij tot de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Het andere medische document tenslotte handelt over een medisch probleem omtrent uw tanden en is gedateerd op 25 januari 2011. Bij gebrek aan enig verband met de verklaarde asielmotieven, is dit document evenmin dienstig om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op te krikken.

De kopies van de identiteitskaart van uzelf en van uw ouders vermogen evenmin iets toe te voegen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, daar uw identiteit en die van uw ouders an sich niet worden betwist door het CGVS."

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat in Pakistan allerhande officiële documenten tegen betaling van een steekpenning gemakkelijk te verkrijgen zijn, en de bewijswaarde van Pakistaanse bewijsstukken dan ook gering is.

Gelet op voorgaande bevindingen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat de door verzoekende partij bijgebrachte documenten niet bijdragen tot de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Wat betreft de twee getuigenissen (affidavit) d.d. 1 juni 2011 en 21 januari 2013 van haar neef en haar zus die verzoekende partij bij aanvullende nota ter terechtzitting ter kennis brengt, stelt de Raad vast dat deze evenmin bij machte zijn de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij te herstellen. Deze getuigenissen kunnen immers bezwaarlijk als een objectieve bron aanvaard worden gelet op de band die de opstellers ervan hebben met verzoekende partij. De Raad hecht hieraan dan ook geen bewijswaarde.

Het asielrelaas van verzoekende partij is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS